

Voievod peste o țară bogată și răvnită

Mircea a căutat să sporească averea țării, căcăi să deschidă mai multe mine și să scoată bogățiile minerale ascunse în adâncuri. În mino de la Baia de Azură se scoau metal pentru clopote, stenice și podoabe. În stăpânirea voievodului erau și zădămîntele de sare, iar sarea era vândută pe bani frumoși mai ales la sud de Dunăre, unde era foarte căutată. și miera apicultorilor din Țara Românească era vestită peste granită, ajungând până în Croația sau Italia, la Genova și Venetia.

Sub conducerea voievodului, Țara Românească a încheiat înțelegeri cu negustorii din Polonia și Rutenia (vestul Ucrainei de azi), scutindu-i de multele vâmi pe care, înainte, trebuiau să le plătească dacă voiau să-si vândă mărfurile. Singura condiție era să-i dea domnitorului privilegiul de a cumpăra primul, iar plată se facea, probabil, în ducăți munteni – banii din argint pe care li-bătea monetaria țării în acele vremuri. Trebuie să știi că, pe atunci, banii abia începuseră să circule în Țara Românească și se foloseau mai ales între negustori și străini. Vă veți întreba, poate, cum vindeau și cumpără oamenii obișnuiți? El bine, acestia făceau schimburi de produse.

Mircea a știut nu doar cum să facă din Țara Românească un voievodat bogat, ci și cum să-i apere independent. Iar pentru ca granițele să-i rămână sigure, relațiile cu țările vecine trebuie să intărită. Așa se face că Mircea, diplomatabil, a reușit să încheie mai multe alianțe, precum cea cu voievodul Petru Mușat al Moldovei sau cea cu regele Vladislav al II-lea al Poloniei.

Bătălia de la Rovine

În timpul domniei sale, Mircea cel Bătrân a purtat nenumărate lupte cu turci. Cea mai cunoscută victorie a său este cea de la Rovine, când l-a învins pe sultanul Balazid, un mai vechi dușman al său, cu care se mai întâlnise pe câmpul de luptă. Cu căjuia sănătoasă de luptă de la Rovine, Balazid se ofla alături de totul său în Serbia, unde voiu să atace pământurile prințului Lazăr. Doar ar fi reușit să învingă mica armată a prințului sărb, ar fi fost mai aproape cu un pas de visul lor de a cucerii Europa.

Bătălia s-o dat într-un loc numit Kosovopole, Câmpia Mierlei. Prințul Lazăr îl cernase ojatorul lui Mircea, care îl ajutase cu osteni, apă că se simțea încrezător. Deși turci erau mai mulți, sultanul Mușat și-a pierdut viața pe câmpul de luptă, ucis de un cavaler sărb pe nume Miloš Obilić. Furios că tatăl i-a fost omordat, Balazid a reușit să întoarcă soaria luptei și să câștige. Măiestria de care a dat dovadă i-a adus porecla „Fulgerul” și, după această bătălie, Balazid a devenit sultan.

Peste căjuia sănătoasă, asadar, „Fulgerul” trecea din nou Dunărea, hotărât să cucerească Țara Românească. În anul 1395, iar Balazid se afla în fruntea unei armate numeroase, formata din patruzece de mii de soldați. Mircea cel Bătrân, al cărui osteni erau de patru ori mai puțini decât turci, a ajuns la Rovine, un loc mlășinos despre care astăzi nu se stie precis unde s-ar fi aflat. Deși Mircea era ajutat de regile Ungariei, Sigismund de Luxemburg, bătălia a fost una grea. Se spune că săgetile întunecau cerul, iar râul ce străbatea câmpul de luptă era roșu de la sângele celor uciși. Până la urmă, Balazid s-a văzut nevoit să se retragă.

Bunicul lui Vlad Tepeș

Mircea cel Bătrân a fost căsătorit cu Doamna Mora, despre care se crede că provine dintr-o veștită familie de nobili: conții de Cilly stăpâneau zeci de castele pe locurile unde acum se află Slovenia. Împreună, au avut mai mulți băieți care, după moartea tutălui lor, se povestește că s-ar fi luptat pentru domnie.

Printre filii care au ajuns pe tron se numără și Vlad, care a făcut parte dintr-un ordin de cavaleri numit Ordinul Dragonului. Acești cavaleri aveau drept misiune lupta împotriva Imperiului Otoman, care își dorea să cucerească întreaga Europa. Ordinul fusese înființat de Sigismund de Luxemburg, regele Ungariei, și avea drept simbol un dragon. Pentru oamenii simpli din jurul voievodului Vlad, dragonul părea un „drac”, ora că domnitorul i-a spus Vlad Dracul.

Doi dintre filii lui Vlad Dracul, Vlad Tepeș și Radu cel Frumos, au ajuns, la rândul lor, conducători ai Țării Românești.

